

min Sympati. Men der er endnu flere Snyltedyr (eller Rovfisk), som burde hømmes, til Eks. Ulken og Korsfisken. *Ulken* er en graadig Kammerat, der tager dygtig til sig af Retterne, og naar disse bestaar i Rejer og anden dyr Føde, er det naturligt, om Fiskerne dræber dem, de fanger, og om muligt ellers efterstræber Slægten. Det har i flere Aar været en stiltiende Overenskomst mellem Fiskerne her paa Isefjorden, naar de driver Rejefiskeri, at alle de Hundestejler og Ulke, som indfanges i Rejeruserne, bliver tilintetgjorte. Der er endnu et Skadedyr til, som jeg kunde ønske Fiskerne vilde føre Krig mod, og det er *Korsfisken*. Af dette Dyr er der en Masse alle Vegne. Det træffer sig ikke sjældent, at man, naar man sætter Aalekroge, faar Aal, som uden at være døde, er sugede af Korsfiskene, som først slipper deres Bytte, naar det kommer op i Vandskorpen. Paa Aalekroge, som kun har staaet ca. 5—6 Timer, er alle de Aal, som er døde, og der er jo altid nogle, der hænger sig, helt eller delvis ødelagte.

Nu vil maaske nogle sige: „Hvad kan det nytte, om man faar dræbt nogle enkelte af disse Snyltedyr?“ Men til Svar kan jo benyttes det gamle, kendte Ord: „Mange Hunde er Harens Død“.

Eller hvad vilde man sige om en Landmand, som høstede sit Korn og dyrkede sin Jord uden at hømme Ukrudtsplanterne? Man vilde mest talt sige: „Han plejer ikke sin Mark, som han burde“. Men gør Fiskerne sig ikke ofte skyldig i det samme? den madnyttige Fisk tages, medens Ukrudtsplanterne (Rovfisken)

atter kastes over Bord. Om nogle af disse faa Linjer maatte vække Eftertanke hos Fiskeriets Udøvere, var deres Hensigt opnaaet. **N. S. J.**

Paa Jysk Grund.

For Tiden er der ikke noget Sted i vort Land, hvor Foretagsomheden er større paa Fiskeriets Omraade, end i Jylland. Det er lærerigt at titte ind et Øjeblik hist og her og iagttage, hvad der er i Grøde. Man møder da ikke alene gammelkendte Navne, men ogsaa ny, man opdager rigt optaget Virkefelt og man finder ældre Virksomheder i Udvikling. Denne Gang er det Fiskeavlen, som er Vejviser, næste Gang kræver anden Syssel, at der standses og iagttages.

Et Par Timers Ophold i *Fredericia* minder straks om, at denne By huser en ældre Herre fra den Tid, da Fiskeri og Fiskehandel for over en Menneskealder siden fik større Lødighed inden for vore Grænser. Han har været Foregangsmand trods nogen og paa flere end et Omraade. Man glemmer saa hurtigt, men netop derfor bør det opfriskes, at Hr. *M. Munck*, som endnu er Fiskehandler, var den første, som havde Blik for Aalefangstens Værdi i Storhandelen. Det var ham, som kaldte de fremmede Kvaser til vore Kyster, og det er store Kapitaler, som siden efter gennem Aalehandelen er komne vore Fiskere til Gode. *M. Munck* var ogsaa én af Banebryderne for anden Fiskeeksport i Syvtierne og hans Tænksomhed har desuden i ikke faa Retninger ydet god Tjeneste. En Virksomhed som *M. Muncks*, dens Nytte-

virkning, falder ikke altid saaledes i Øjnene, som den burde, og den paaskønnes heller ikke, som den fortjente det, medens en hel Del Rabaldervæsen faar Plads paa Højderne. For Tiden er Hr. Munck meget optagen af sine to Sønners Virksomhed ved det af dem ledede *Fryseri*, hvis Konstruktion de har lært i Amerika og som de ved et Interessentskabs Hjælp har faaet i Gang. Det er et stort Foretagende og det vil rimeligvis med Tiden udvikle sig til et endnu større. Paa en Plads ved Havnen er opført en rummelig Bygning, som indeholder en Række Kølerum, hvori den frosne Fisk kan lagres. Men desuden er der ogsaa rigelig Rum til Fiskens egentlige Frysning, til dens Rensning forinden Frysningen, til Isrum, Saltbænk, Pakkeborde osv. ligesom ogsaa til en Motor, ved hvis Hjælp Isen knuses. Meningen med den hele Virksomhed er at lagre Fisk til Tider, naar den er tilstede i rigelig Mængde og derfor kan købes billig, medens den senere i fiskeknapp Tid kan sælges med ikke ringe Udbytte. Sild og anden Fisk lægges i visse flade Metalkasser med Laag, naar de skal fryses. De med Fisk pakkede Metalkasser bringes derpaa ind i et Fryserum, d. v. s. de stables i en Dyng af Is og Salt, og ved den i denne frembragte Kulde fryser nu Kassens Indhold fuldstændig til en sammenhængende Is- eller Fiskekage. Saa snart dette er sket, tages Metalkasserne eller Formene, kunde man kalde dem, ud fra Kuldebunken og ved en egen Behandling slipper Kagerne Formene. De indbringes saa i Kølerummene, hvor de stables paa Hylde og hvor Kulden er 6—

7°. Der var baade Sild og Rødspætter isnede paa denne Maade, og de tog sig ypperligt ud, blanke og rene i Form, som om de var fangede kort forinden.

Det er jo klart, at ved denne Fremgangsmaade kan man gæmme Fisk længe. Paa slig Maade isnet Sild har været prøvet af Røgerierne og har vist sig god nok. Enhver kan skønne, hvor meget der vil være vundet, om Røgerierne for Eks. i Juni—Juli, naar der ikke fanges Sild, kan modtage den isnede Sild til Røgning. En videre Udvikling af Fryseriet vil ogsaa kunne bøde paa den Vanskelighed, som Mangelen af Agn eller Mading volder; en isnet Sild er langt at foretrække ved Krogfiskeriet fremfor en saltet. Dersom man til isnet Agn kun vil bruge Udsudsvare, vil denne kunne leveres billig. Det er ogsaa muligt, at der ved Hjælp af isnet Fisk kan naas til det bedste Fodringsæmne for den nu saa livlige Ørredavl. Brødrene Muncks Virksomhed har en stor Rækkevidde og den bør lønne sig for dem selv og for vort Fiskeri.

I ingen Egn langs Jyllands Østside er i det bakkede Landskab Kløfterne talrigere, Vældstederne og Bækløbene rigeligere, end omkring Kolding. Derfor er det ogsaa forholdsvis let at indrette Damme, fordi Jordarbejdet kan indskrænkes til at spænde Dæmninger over Kløften og til en enkelt Sikkerhedsgrøft (Paralelgrøft), som kan ligge rede til at modtage det overskydende Vand, efter at Dammen har modtaget, hvad den skal have eller kan tage. De naturlige Vilkaar indbyder derfor ligefrem til Damkultur, saa meget

mere som samtlige Farvande har et Plante- og Dyreliv, der passer for adskillige Slags Fiskes Opvækst og ikke mindst for Ørred og andre lakseartede Fiske. Desuden har den tiltagende Fiskeknaphed og de stigende Fiskepriser vakt Eftertanken. Men ved denne alene naar intet Foretagende Liv, det gælder, hvor vidt Tanken slaar ud i Mod til at vove Udlæg, Tid og Kræfter. I Koldingegnen blev dette Tilfælde hos Ejeren af Hvilestedgaard ved Eistrup, Hr. *Smidt-Nissen*, og ligesom hans Fiskedamme er blevne Udgangsstedet for den nu saa livlige Damdrift i Koldingegnen og langt ud over denne, er Manden selv den, som uegennyttig hjælper andre med sin Erfaring. Det gode Udbytte, som *Smidt-Nissens* Damme har givet ham, har overtudet adskillige andre i Egnen om Hensigtsmæssigheden af at udnytte Væld og Strøm, Bakkekløft og sure Starpletter i Enge til Fiskehold. Et Vidnesbyrd om, at det er Alvor med Damkulturen i disse Egne, er da ogsaa det alt for to Aar siden stiftede Selskab „Sydjyske Damkultur“, hvis Hensigt er at værne om fælles Interesser og opnaa tilfredsstillende Vilkaar ved Salg osv.

Foruden hos *Jørgensen*, Kildeværk, som alt i flere Aar har drevet Damkultur, er der nu bl. a. lavet Damme, hos *Joh. Kjær*, Eldal, som lover godt, skønt Dammene er ret smaa i Omfang. Et større Anlæg er i Gang hos *Niels Jensen Brødsgaard* pr. Ejstrup, som endog har et lille Klækkehus med 33 Cementkummer, hvori Klækkebakkerne er stillede. I en større Dam staar allerede omtrent 100 Avlsfiske, og Hr. *Brødsgaard* har ikke færre end

15 gode Damme til Opfodring af Yngel og Ungfiske. I en Dam findes aargamle Fiske, men en udtagen Prøve viste sig at være vel lille. Det viste sig ved at søge mede i Dammen, at Fiskene havde mærkeligt ondt ved at faa Hold i den budte Flue eller Orm. Dette skyldtes øjensynligt en Misdannelse af Fiskens Kæver, hvorved disse hindres i at lukkes. Fejlen synes at findes hos alle denne Dams Fiske, og den stammer muligvis fra visse Forhold under Opfodringen af den spæde Yngel. Overkævens Rand er ligesom slidt af.

Overraskende var det paa Gjelballe Mark langs Aaen endnu under Arbejde værende Damværk, som Hr. Sognefoged *Martinus Friis*, lader udføre. Der bliver ialt 45 Damme paa den smalle Engstrækning langs Aaen. Dammene ligger lodret mod Aaløbet og indbyrdes parallelle, og de faar alle hver for sig Vand fra en Ledekanal langs Bakkesiden, medens Afløbet sker til Aaen. Dammene er ved brede Bænke skilt fra hinanden, er godt indrettede og har Munk baade ved Tilløb og Afløb, hvorved deres Vandstand let kan reguleres. Deres Størrelse retter sig efter Afstanden imellem Bakken og Aaen, men de er omkring 20 Alen brede. Det hele udgør et hensigtsmæssigt og smukt Damværk, som man maa ønske god Fremgang. Man har allerede udsat over 100,000 Stkr. Yngel af dansk Ørred foruden ca. 30,000 Stkr. Kildeørred og nogle Tusend Regnbueørred. Man har regnet, at Aavandet skulde medføre Føde saa rigeligt, at den for en Del skulde være tilstrækkelig for den spæde Fisk, me-

dens Resten skaffedes dem ad anden Vej, nemlig ved direkte Fodring. Imidlertid er det saa sin egen Sag, at sætte Fisk i nys gravede Damme, hvor god Vandtilførsel man end kan bringe dem. En Dam bør have Tid til at sætte sig i Lave. Er den udgravet, bør den en Tid ligesom udskylles eller udludes. En Plantevækst bør have Tid til at indvandre eller man maa ved Indplantning fremskaffe den. Bunden bør have Gødning. Først efter at Dammen har ligget tør en Vinter over, er den moden til at modtage Yngel til Opvækst. Hastværk med at tage Dammen i Brug, lønner sig i Regelen ikke; i denne Henseende synder de fleste Dambyggere.

Ikke fjærnt fra Gjelballe-Damværket har Hr. *Joh. Hansen*, Aakjærdal, 18 Damme, hvoraf de to har en smuk Opvækst af Kildeørred. Dammene er indrettede meget godt, er allerede i lovende Fremgang og synes at plejes med Omhu.

Det er en Selvfølge, at ved saa omfattende Damværker, som Koldingegnens, hvor en Storproduktion er Maalet, spiller Fodringsspørgsmaalet en vægtig Rolle. Det gælder ikke alene om at skaffe tilstrækkeligt Foder, men ogsaa det bedste. Men intet Fiskefoder er bedre, end det som ligger Fiskens naturlige Føde nærmest, enten man fodrer spæd Yngel eller større Fiske.

Der har imellem Koldingegnens Klækkere faaet en Fodring af den spæde Yngel Indgang, som er saare uheldig, og i alle Maader et Misgreb. Man har nemlig villet løse det vanskelige Fodringsspørgsmaal paa den for Landbrugere nærmeste Maade, nemlig ved til den allervan-

skeligste Fodring, Yngelens, at bruge *ostet Mælk*. Endskønt der ligefrem har været som Sejersglæde over Osten, turde det være muligt, at Grunden til denne Glæde mere har gældt Nemheden end Nytten. Sikkert nok ser man Spædyngelen snappe efter Ostefnökkene, som falder i Vandet; men man glemmer, at den ædelystne lille Fisk snapper efter alt, hvad Vandet fører med sig. Man kan ogsaa indrømme Rigtigheden af den Kendsgerning, at de smaa Slughalse har Ost i Måven; man kan ligefrem se den hvide Ostemasse skinne igennem det fine Bugskind. Men heraf følger ingenlunde nogen Nyttevirkning i Retning af Fiskens Vækst. Ost maa efter sin Natur være ufordøjeligt Foder for saa fine Indvolde som en spæd Ørredunges. Det nytter ikke at man indvender, at Fisken trives ved den ostede Mælk; eftervis at Fisken ikke har i Vandet skaffet sig anden Føde, Føde som just ikke er saadan til at iagttages for enhver.

Imidlertid er det gammel Erfaring, at man kan tale og tale, fraraade og fraraade; kloge Hoveder tvivler tit langt lettere over for gode Raad end over for slette. Det skulde dog være indlysende, at ethvert Dyr trives bedst ved det Madfad, det af Naturen sættes til, end ved lavet Kost og at al Sulteføde i Opvæksten spores Resten af Levetiden.

Men da Foderspørgsmaalet er saa overvejende vigtigt, kan det være nyttigt at holde sig til Vidnesbyrd fra anden Side, og der skal derfor i det Følgende meddeles, hvad en praktisk Fiskemester lærer os derom. Det er altid godt at kunne afstive sine Ord, saa vel som sin Ryg.

Arthur Pedersen.

Paa jysk Grund.

(Fortsat).

„Dersom“, skriver Fiskemester *Dieszner*, „vor Damkultur stod paa den Højde, hvor den skulde være, maatte enhver Fiskeavler kende, hvor langt han i hvert Aar vilde kunne bringe sine Fiske. Til samme Tid maatte han ogsaa kende, hvilket Foder han burde give og paa hvilken Maade han skulde give dette, dersom han vilde opnaa et lønnende Udbytte, og han maatte kende den yderste Grænse for dette. Saa langt er vi endnu ikke naaet, og Damkultur er derfor i saa Henseende rent Tilfældighedsværk.“

Dieszner kender Landmænd, som ejer over 100 Tdr. L. i Vandflade og over 50 Damme. Men det er alt en ufuldkommen Drift, ti disse Herrer tager sig ikke af deres Damme, drager højst en og anden Gang omkring dem, men hvad der foregaar i Dammene, er dem en Biting.

Om *Fodring i Trug* mener *Dieszner*, at den er et ret utaknemligt Arbejde og især hvad der klækkes med høj Varmegrad. Hverken det bedste Vand eller den heldigste Haand er sikker, dersom Vandet er varmt; den pinligste Renlighed, den omhyggeligste Pleje sikrer ikke mod pludselig Dødelighed. Denne ophører først, naar Fiskene bringes under naturlige Vilkaar. Altfor mange Klækere tvivler endnu om, at det virkelig er muligt med Udbytte at opfodre Yngel i naturlige Damme, fordi de mener, at det er vanskeligt at vænne Yngel til Kunstfoder og at derfor de fleste Fisk dør af Sult.

Man skal imidlertid udsætte Yn-

gelen, saa snart den har opbrugt de tre Fjerdedele af Fostersækken, og undlade at fodre i de første 6—8 Uger. Men denne Fremgangsmaade forudsætter rigtignok, at man omtrent 8 Dage forud for Udsættelsen sætter Vand i Dammen, saa at de Smaaavæener kan udvikles, som Yngelen æder, saa snart den faar Ædelyst. Tidligere bør man ikke slippe Vand ind i den Dam, hvori Yngel skal vænne sig til at æde, fordi man ellers faar Frøleg i den og alle Slags fjendtlige Vandinsekter. Om „Udsultning“ kan der ikke blive Spørgsmaal; ti for det første har Yngelen endnu en Tærepønge i Fostersækken, og saa snart denne er opbrugt, er der allerede rigeligt af Naturfoder — forudsat at Dammen er plejet, som den skal være det. Hvem der i en fjorten Dages Tid, forinden Yngelens Udslipning, har ladet Dammen være tør, har gødet den med gammel Staldgødning og endda har skaffet den Tilgang af Vandlopper og andet Smaakrebsdyr, har ingen Aarsag til at frygte for, at Yngelen skal omkomme af Sult. Tværtimod; i en saadan Dam fremkommer tilstrækkeligt Naturfoder og Fiskeyngelen i den er ikkun bare Liv og Trivsel. Vil man gøre det allerbedst for Yngelen, indplanter man eller udsaar Brøndkarse i Dammen, og desuden indsættes Sumpnegle i den; disse Dyr vil bl. at tjene til at holde Dammen ren ved at æde det Foder, som under den senere Fodring ikke bliver ædt, men falder ubrugt til Bunden og derfor vilde gøre denne raadden.

Arthur Fødderson.

Svind i Sælhundtmængden ved vore Kyster, har vi henvendt os til en ihærdig Sælhundejæger, som søger langt ud for at dræbe disse Skadedyr og som til Dels har sit Erhverv derved. Vi spurgte i flere Retninger angaaende Sælhundenes Optræden, og vi har da faaet følgende Svar, som i hvert Fald siger os, at Præmieringen virker:

„Undskyld det varede saa længe, før jeg svarer paa Deres ærede Skrivelse. Grunden liggør for en Del deri, at jeg ikke ser mig i Stand til at give nogen fuldstændig Oplysning i de Retninger, De ønsker. Sælhundejagten afhænger nemlig saa meget af Vejr, Vind og god Kendskab til de Pladser, hvor der skal drives Jagt, at der umuligt kan stilles nogle Regler. Med Hensyn til Sælhundens Træk fra en Plads til en anden, da kan jeg ikke sige noget bestemt; men jeg tror ikke den trækker langt. *Sælhunden er meget i Aftagen paa alle de Pladser, jeg kender, og alle de Sælhundejægere, jeg har talt med, siger det samme. Grunden, hvorfor der maa ske nu bliver dræbt ligesaa mange aarlig som i Begyndelsen af Præmieringen, skyldes sikkert, at der nu er Flere, som driver denne Jagt, ti Sælhundene er virkelig færre.*“

Paa jysk Grund.

(Fortsat).

Dersom en Klækker er tvungen til at klække med varmt Vand, bør han uden Tøven slippe Yngelen ud i Dam; han vil alligevel ved Opfiskningen opnaa et langt bedre Udbytte, end om han havde holdt og fodret

Ungfiskene længer i Trug. Man skal ikke engang være ængstelig for at slippe Yngelen i vinterkoldt Vand, dersom man er nødt til det. Yngel, fodret i Trug, giver desuden senere mange Vantrevninger; især mange med slet byggede Kæver, hvoraf følger, at Fiskene senere vanskeligt griber Føden og fordøjer den.

Saa snart den Tid kommer, da Yngelen giver sig til at jage efter Føde, skaffier man den grovere Foder, men varsomt; man giver i Førstningen kun lidet og ikke mere end hvad der straks gribes. Tillige passer man paa Vejrliget; Fodringen maa ved Vintertid være en hel anden end om Sommeren. Man maa passe paa Sol og Skygge, Regn og Vind, hvor vidt de virker paa Fiskene. Enhver kyndig Klækker kender fra egen Iagttagelse, at alt efter Dags- og Aarstid, saa godt som efter Vejrlig, er Fiskenes Ædelyst meget forskellig. *Vi ved, at det er særdeles farligt ved overdreven Fodring at gøre sine Ørreder unaturligt store og fede, fordi disse omkommer, naar de skal avle. Overfedede Ørreder dør i Dammene som Fluere. Hvorfor opfører ikke alle Klakkere med at fodre, naar Avletiden nærmer sig? Tænker de virkelig derved at opnaa noget? De frit levende Ørreder holder dog Faste en ikke ringe Tid forinden Avletiden, og derved giver de os et godt Vink, som man ikke bør glemme.*

Man kan nu spørge: Hvorledes skal man da fodre? Frem for alt retter Fodringen sig efter Dammens naturlige Vilkaar, efter den Føde, de selv skaffier, samt efter Dags- og Aarstid og Vejrlig. Man har ogsaa spurgt: Hvorfor skal man ikke fodre,

naar Luftvarmen er under 3°? Sva-
ret er ligefremt: Fordi Foderet ved
denne Varmegrad ikke omættes,
eftersom Fordøjelsesevnen da er ringe.
(Sluttes).

Mindre Meddelelser.

Fiskekasser volder Fiskehandelen store Ulæmper og kedelige Udgifter. For Tiden er Spørgsmaalet levende i Great Yarmouth og drøftes ivrigt af Fiskehandlere, Saltere og Fiskere. Fiskekasser er nemlig en stor Udgift ogsaa for Trawlfiskerne. Oprindeligt leverede Fiskehandlerne Kasserne til Fartøjerne til en Pris af 3 Pence (ca. 22 Øre) pr. Kasse. Men denne Ordning ophørte omtrent for to Aar siden, og efter den Tid har Handelsmændene leveret Kasserne frit, og Køberne har haft den Forret at bringe Fisken bort i dem uden nogen Godtgørelse. Med denne Ordning har imidlertid Fiskehandlerne et særdeles stort Pengetab ved den uhyre Mængde Kasser, som bortføres og aldrig tilbagesendes. En Handlende mistede alene i tre Maaneder 651 Kasser, saa man kan indse, at Spørgsmaalet er af ikke ringe Vigtighed. Nylig hændte det Tilfælde, at en Yarmouth Fiskehandlers Kasser imod hans Forbud blev brugt af Køberne til at sende Fisk til Lowestoft. Dette vakte et stærkt Røre imellem Fiskehandlerne, som sammenkaldte et Møde for at drøfte Sagen, og som et Udslag af deres Overvejelse blev det vedtaget fremtidig kun at levere Kasserne frit til en gros Opkøbere, naar disse underskrev en Forpligtelse til at tilbagesende Kasserne indenfor en rimelig Tid og

til i Tilfælde af at Tab eller Skade blev godtgjort, da at betale en Shilling pr. Kasse (ca. 88 Øre).

(*Fish Trades Gazette.*)

Kontrolleret Hummerklækning vil i Aar blive fortsat i Falmouth af Biologen, Dr. Cunningham, ligesom han ogsaa vil fortsætte sine Forsøg i Henseende til Østersavl. Om den Slags Arbejder hører vi intet inden for de danske Grænser, skønt man skulde synes, at et Vand som Limfjorden maatte kunne yde gode Vilkaar. Hummer er dyrbar Vare i England for Tiden. Tirsdag den 3dje Juni kostede i London enhver Hummer i et Parti, enten den var lille eller død, 5½ Krone, en fin Pris paa denne Aarstid.

Lundenæs Laksegaard i Skern Aa er for de to Tredjedele Fiskeris Vedkommende solgt til Vamdrup Fiskeriselskab (Direktør, Overassistent N. Petersen) og til den vidt kendte Fiskeforretning F. Klevenhusen & Co., Bremen. Købesummen er Kr. 16,666²/₃, saa at altsaa Laksegaardens Værdi er bleven sat til ialt 25000 Kr. hvilket maa anses for en billig Pris, dersom Laksegaarden kan faa alle de Laks, som gerne vil op til den.

Havundersøgelser. „Biologisk Station“s Forstander Dr. phil. Joh. Petersen har for faa Dage siden med det Stationen tilhørende Dampskib taget foreløbigt Ophold ved Frederikshavn for derfra i Kattegat og Skagerak at fortsætte de allerede i Februar paabegyndte Undersøgelser af Fiskeyngel. Samtidig foretages Undersøgelser til Oplysning af Spørgsmaalet „Rødspætte-Racer“ og der gøres Forsøg paa at faa konstateret, i hvor høj Grad Kattegat ved Ind-

briksmæssig Maade findelte dem, og blandede det til Fiskemelasse, hvilket vil blive fuldt saa godt et Foder til Fjerkreaturer og Svin, som Blodmelasse er. Der er vel aldrig en Sag, der kommer frem, den være nok saa god, den være vil, uden at den møder Modstand. Saaledes gaar det vel ogsaa her. Krogfiskerne siger maaske nok: Ja, men Stillingen bruger vi nu til at sætte paa Krog. Dertil vil jeg svare: Lad Stillingen kun forsvinde, saa kommer Rejerne nok igen, og de er da mere værdifulde, baade til Krogestik og til at spise.

Fisker **A. Hansen**, Møen.

Indplantning af Fiskeyngel.

Isefjordens Fiskeriforening har i flere Aar arbejdet for Indplantning af Fiskeyngel, og i Aar er dens Bestræbelser blevne kronede med Held. Den har nemlig i dette Foraar faaet indplantet ca. 1700 Snese Rødspætter i Isefjorden og samtidig er der indplantet ca 15000 Stkr. Ørredyngel. Beløbet, som det har kostet, er indvundet af mange Gange og paa mauge Maader. Medlemsbidraget har snart udgjort den mindste Del, hvorimod Kapsejlsfester, Gave fra Holbæk Sejlkub, Tilskud fra By- og Sogneraad samt 400 Kr. fra Staten paa visse Betingelser, deriblandt den, at Yngelen indfangedes i det nordlige Kattogat eller Vesterhavet. Fiskeriforeningen har derefter truffet Akkord med Skipper Chr. Herluf Jensen af Grenaa om Indfangning af ovennævnte Rødspætter, hvoraf ca. Halvdelen er indfangede i Østersøen, medens den anden Halvdel,

som er indfanget i det nordlige Kattogat, viste sig at være mere kraftig, end dem fra Østersøen. Men i det Hele var Fiskene godt levende, men magre, Forhaabentlig faar de nok snart Kød paa Kroppen her i Isefjordens Spisekammer. Maatte disse Foretagender nu lykkes til Gavn og Glæde.

N. S. J.

Paa jysk Grund.

(Sluttet).

Foderet, omtrent 2 pCt. af den levende Vægt, er kun lige til, at Fisken kan leve. Jo koldere Vandet er, desto langsommere fordøjer Ørrederne; undertiden holder de det Foder tilbage i en Ugestid, som de ved Sommertid kunde fordøje i en Dagstid. Et andet Spørgsmaal: Hvorfor skal man kun fodre knapt, naar Vandets Varmegrad er over 15° R.? Kyndige Klækkere svarer, at ved høj Varme indtræder let Solstik; det er altid heldigt, naar det er meget varmt, at holde inde med Fodringen nogle Dage, dersom man vil undgaa de da tit indtræffende Dødsfald. Yngel fodrer man 4—6 Gange daglig; større Ørreder kun én Gang. Fodrer man stærkere, kan der indtræde adskillige Sygdomme, Standsning i Kønorganernes Udvikling osv. Jævn Sommerfodring kan kun fremme Ægudviklingen, dersom man vil skaffe sig Avlsfiske.

Dersom man arbejder med toaarig Drift og godt Avlsmateriale, bør man altid søge de bedste Hjælpe midler. Den kortere Avlstid giver hurtig Omsætning, liden Risiko og stærkere Tilvækst. Men mangen Avler hand-

ler tit fejl ved at fodre uden Eftertanke og ved at kaste i Dammen al Slags ædelige Sager. En anden almindelig Fejl er det, at udsætte for mange Fiske i Dammen, fordi derved det meste Foder medgaar alene til at holde Fiskene i Live; men det er ogsaa galt at have for faa Fiske i Dammen, fordi Foderet da ikke ædes helt og holdent og altsaa spildes. Den rette Afpassning maa Erfaringen give, baade ved Fisketal og Fodermængde. Til Avlsmateriale maa man ogsaa vælge hurtigt voksende Racer.

Saa er der de mange Foderæmner: Hestekød, Slagteriaffald, Kødmel, Fiskerogn, Saltvandsfiske, ja endog Kartoffler. Hestekød alene bør uden Tøven undgaas. Hestekød med Kartoffler er ogsaa uheldigt, Slagteriaffald kan, naar det koges, godt bruges. Fiskeæg er gode til Yngel, især naar de er friske. men ikke til større Fiske. Kødmel er brugeligt, dersom det blandes med Fiskemel og Rugmel og æltes sammen i Mælk. Saltvandsfiske vil nu og fremdeles være det naturligste og tjenligste Foder med Undtagelse af Insektfoder. Kødet af Saltvandsfiske er ikke alene nærende. men det indeholder tillige megen fosforsur Kalk, hvilke Egenskaber tilsammen, kvad der i Praksis har vist sig, frembringer en godt formet Fisk med smukke Farver, dog naturligvis kun, dersom man har haft god og sund Yngel i Pleje. Eftersom Yngeldammenes naturlige Vilkaar er, skal man daglig fodre 6—8 Gange med ferske Fiskeæg. Senere (fra Juli) fodres med finmalet Fiskekød, men i Førstningen noget knapt for at vænne Fiskene til. De

større Ørreder fodres en Gang hver Dag med Fiske, som er gaaet gennem en Kødmaskine. Det er vigtigt at fodre aldeles regelmæssigt.

Ogsaa i andre Egne vækkes Lysten til at prøve Damkultur, hvor der er Vand nok og hvor dette er let at stemme og styre. Stundom ogsaa, hvor de gammeldags Vandmøller ikke længer svarer Regning og hvor derfor Vandets Nyttelvirkning som Kraftkilde ikke længer udnyttes. Mølleværkerne nedlægges og Damværker træder i Stedet. Det bliver saaledes vistnok Tilfældet ved Kærgaard Mølle ved den indre Vig af Kilen i Struer Egnen. Lejlighed er der; men der er ogsaa en Del Arbejde at udføre.

Af egen Drift har Brødrene *Andersen*, Ørredgaard, ogsaa nær den indre Vig af Kilen mellem høje Hedebakker, lagt en Dæmning og derved skaffet sig en efter alt at dømme ypperlig Ørreddam. Den i denne udsatte Yngel vil næppe for det første trænge til Fodring, fordi de naturlige Vilkaar rimeligvis vil vise sig saa gode, at Dammen og dens Omgivelser kan yde, hvad der tiltrænges. Mærkeligt nok er der ved Ørredgaard Spor af gamle Fiskedamme, som efter Traditionen skal være indrettede af Adelsfolk omkring Aaret 1600.

Vestsiden af Kilen omgives ogsaa af høje Skrænter, fra hvilke flere Væld bryder frem. Disse Vældsteder bliver nu omdigede og Vandet derved opstemmet til Smaadamme af Ejeren Konsul *Schou* i Struer, men mest til Pryd for den

omgivende smukke Plantage og til Lystfiskeri.

I Salling tør man vente større Damanlæg ved den nedlagte *Balling Nedermolle* af Hr. *Hermann G. Møller* og ved *Nørgaard* (Propr. E. Beyer) langs Bækken, som udløber i Astrup Vig. altsaa i Skive Fjord og som fra gammel Tid er et Ørredvand.

I Skive var der Lejlighed til at iagttage en særdeles omsigtsfuld Udnyttelse af den store Skive-Aa til Lagringsplads for flere Slags levende Fiske. Det er Fiskeeksportøren, Hr. *N. Brinck*, som har skaffet sig et Lagerrum med tilhørende Pakkeplads og Ishus, idet han nær Jernbane-gaarden har overbygget en Kanal fra Aaen og i denne har udlagt store Fiskekister, hvori den levende Fisk kan holdes, indtil den skal i Markedet. Det er en let fattelig Fordel, at kunne have Lager og Pakkerum m. v. under samme Tag og umiddelbart ved Jærnvejen.

Længere inde i Landet ved den nævnte *Skive-Aa*, ved Byen Karup, som et langt Stykke giver Aaen Navn, er der et livligt Røre, dels for at fremkalde et virksomt Regulativ og dels for i Nærheden af Ørredens gode Legepladser at skaffe bygget et Klækkehus. I den Anledning var der Møde i Karup den 29de Maj og der blev udpeget en Plads, hvor et Klækkehus kunde lægges og Klækning ved godt Vand kunde ske. Der blev holdt et Forredrag om Klækning m. v. i Skolen og drøftet Muligheden af Lodsejernes Sammenslutning langs Aaen i den Hensigt at opnaa et Regulativ.

Uheldigvis synes Enigheden om et fælles Arbejde for Fiskeriets Opvækst i denne gode Aa at briste paa Spørgsmaalet om Pladsen for et Klækkehus. Lodsejerne ved Aaløbet nedenfor Karup vil have Klækkehuset lagt ved Strækningen omkring Hagebro, hvor Vilkaarene for Udsættelse synes mindre gode. Man maa haabe, at Stemningen slaar om. Ellers strander vistnok baade Regulativ og Klækning. Uenigheden er ufattelig, dersom man glemmer, at det er Tilladelsen til at indfange Avlsfiske til Klækningshuset, som alle gærne vil have, fordi der kan indvindes lidt Skillinger ved Salg af Avlsfiskene, efter at man har taget disses Rogn og Mælke. Det er altsaa dette Tvistepunkt, som saa uklogt her er fremme paa ny, medens det burde holdes varsomt tilbage.

Ved flere større Udtørningsforetagender er der milelange Kanaler, som optager Oplandets Vandtilførsel og fører Vandet til Stranden, medens andre Kanaler i den tidligere, nu tørlagte Søbund fjærner Grundvandet fra denne. Alle disse Kanalers Vandmasse er ikke ringe og deres Naturvilkaar lige saa gode for Fiskeliv som mange Aaløbs. Men de udnyttes ingenlunde, som de burde være det. Er de endnu fiske-tomme, burde der indsættes Fiske i dem, saasom Karper, eller ogsaa Skaller og Gedder. Har de allerede en Fiskebestand, bør Fiskeriet i dem drives rationelt. Dette er endnu ikke, saa vidt vides, Tilfældet²noget Sted. Landkanalerne omkring det nu tørlagte *Kolindsund*, der for Røsten er i Forbindelse med Grenaaen,

er f. Eks. gode Fiskevande, hvor Gedde, Ørred, Brasen, Rudskalle Graaskalle, Horke og Aal trives godt. Fiskeriet har hidtil skøttet sig selv. Men der er nu Mulighed for, at det vil blive taget under regelret Drift, ligesom ogsaa at visse Kanaler i Sundet vil blive udnyttede til Fiskehold, hvortil de godt egner sig. Der er altfor meget Vand endnu i Jylland, som venter paa at blive taget under Kultur.

Arth. Føddersen.

Mindre Meddelelser.

Verdens mindste, hidtil kendte Fisk er en Art Grundling. Den har faaet Navnet „den Mindste“, og den fortjener det; Hunfisken, som er lidt større end Hannen, er nemlig i Tværmaal ikkun $13\frac{1}{2}$ Mm. d. v. s. paa det nærmeste 5 Linier og saa meget er ikke en Gang Tværmaalet for Størrelsen af begge Køn tilsammen. Denne Fisk lever paa Filippinerne, hvorfra en nordamerikansk Læge har hjemsendt en hel Mængde. Men foruden at være den mindste Fisk, man kender, er „den Mindste“ ogsaa det mindste, hidtil kendte Hvirveldyr. En Mærkelighed ved denne Fisk er desuden den Kendsgerning, at den er et ikke uvigtigt Næringsæmne for Filippinerne. Ris og Fisk er de fleste Filippiners vigtigste Føde, og alle Slags Fiske laves til mange Slags Retter. „Den Mindste“ er den talrigste af alle Filippinerne Fiske. Den fanges med et tætvevet Tøjstykke, som bringes ind under Stimerne, og Fiskene samles derpaa i en Kurv, som er tæt flettet, men dog ikke tættere, end at

Vandet kan drive fra, saa at Fiskene bliver ene tilbage. Fiskene tillaves med lidt Krydderi og de smager ikke daarligt, siger de nordamerikanske Soldater.

Efter Science.

Narrede Østers. I et engelsk kirkeligt Blad (Church Weekly), hvor man burde finde Meddelelser svarende til Virkeligheden, kan man læse, „at Østers, som er ilandbragte, nøje mindes den Dagstime, da Højvandet naar deres Banker, og at de da aabner deres Skaller, ventende paa Føde med Tidevandet, som om de endnu var hjemme“.

F. Tr. Gazette.

Aalekragen. En Hr. R. M. Mullan har udregnet, at 10,000 Aalekrager, som æder 3 Pd. Fisk daglig, ødelægger henad 10 Millioner Pd. Undermaals-fiske om Aaret. Regner man ikkun Værdien pr. 2000 Pd. (1 Ton) til omtrent 360 Kr., vil den samlede Værdi dog være henved 2 Mill. Kr. Men det er næppe til at udregne Værdien af denne Fiskemængde, dersom hver enkelt Fisk var bleven sælgeværdig.

The Scotsman.

Russerkobber kalder man for Tiden et Indtræk af Sæler fra den russiske Ishavskyst, der spreder sig langs det nordlige Norges Kyster og volder megen Ødelæggelse. Det hedder bl. a. i den norske Presse, at Masser af Fisk ædes af de sultne Udyr, og at store Fiskestimer sprænges. Det er ikke alene ved Kysterne, at Kobben rumsterer, ogsaa inde i Fjordene gør den lyst mellem Fiskene. I Alten er den endog paa Laksfangst et Par Mil op ad Elven. Ikke alene i Finmarkens Fjorde og langs Kysten hærger Kobber. Den er ogsaa naaet ned til Fiskerbankerne